เทพผีเสื้อ

นวนิยายแฟนตาซี · สวนที่งดงามที่สุดในจังหวัด คือสวนที่ไม่มีใครดูแล

กลางวันเขาเป็นผีเสื้อปีกสีคราม

กลางคืนเมื่อคนสุดท้ายกลับบ้าน เขาจึงกลายเป็นคนสวน

และไม่มีใครในหมู่บ้านรู้เลยว่า ความอุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาภูมิใจ มีคนตื่นทำงานทุกคืนมาแปดสิบปี

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละคร หมู่บ้าน สวน และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ ไม่พาดพิงบุคคล สถานที่ หรือความเชื่อของผู้ใดที่มีอยู่จริง

บทที่ ๑ — สวนที่ไม่มีใครดูแล

บ้านห้วยลำดวนเป็นหมู่บ้านเล็กๆ เชิงเขา ห่างจากตัวอำเภอสิบเจ็ดกิโลเมตร ไม่มีอะไรน่าสนใจเลยสักอย่าง ยกเว้นสิ่งเดียว บนเนินทางทิศตะวันออกมีสวนดอกไม้กว้างราวสิบห้าไร่ที่ชาวบ้านเรียกกันว่า *สวนร้อยบุปผา* ในสวนนั้นมีดอกไม้บานสลับกันตลอดทั้งปีโดยไม่เคยว่างเว้น หน้าหนาวเป็นทุ่งสีม่วงอ่อน หน้าฝนเป็นพรมสีขาว หน้าแล้งที่ไหนๆ ก็เหี่ยว แต่ที่นี่กลับมีดอกสีส้มบานสะพรั่งราวกับไม่รู้จักคำว่าแล้ง

สิ่งที่แปลกที่สุดคือ **ไม่มีใครเป็นเจ้าของสวนนี้ และไม่มีใครดูแลมัน** ที่ดินผืนนั้นเป็นที่สาธารณะมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่า ไม่มีคนสวน ไม่มีระบบน้ำ ไม่มีใครจ้างใครมาตัดหญ้า แต่หญ้าไม่เคยรก ใบไม้แห้งไม่เคยกอง กิ่งที่หักไม่เคยค้างอยู่บนต้นข้ามคืน คนเฒ่าคนแก่บอกว่าสวนนี้มีเทวดารักษา เด็กรุ่นใหม่บอกว่าดินแถวนี้คงดีเป็นพิเศษ นักท่องเที่ยวบอกว่าไม่ว่าเพราะอะไร มันก็สวยจนต้องมาให้เห็นกับตาสักครั้ง

ยี่สิบปีที่ผ่านมา สวนผืนนี้เปลี่ยนหมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน ถนนลูกรังกลายเป็นถนนลาดยาง ร้านขายของชำหน้าปากทางกลายเป็นร้านกาแฟสามร้าน บ้านไม้เก่ากลายเป็นโฮมสเตย์สิบสี่หลัง ลูกหลานที่เคยต้องเข้าไปทำงานในเมืองกลับมาเปิดร้านที่บ้าน ป้าสมทรงที่เคยขายกล้วยแขกวันละสามสิบบาท ตอนนี้ขายวันละสามพัน ไม่มีใครปฏิเสธได้เลยว่าทุกบาททุกสตางค์ที่พวกเขามีวันนี้ มาจากสวนที่ไม่มี

ใครดูแลผืนนั้น

และไม่มีใครเคยสงสัยเลยสักคนว่า *ถ้าไม่มีใครดูแล แล้วใบไม้แห้งพวกนั้นหายไปไหนทุกเช้า*

บทที่ ๒ — คืนที่มีคนไม่กลับบ้าน

ก้อย หรือสุกัญญา แสงวิมล อายุยี่สิบสี่ กลับมาบ้านเกิดหลังเรียนจบด้านการท่องเที่ยวและทำงานในเมืองมาสองปี เธอกลับมาพร้อมแผนธุรกิจสามสิบหน้า และความตั้งใจว่าจะทำให้สวนร้อยบุปผากลายเป็นจุดหมายระดับประเทศ ยายพลอย ผู้เป็นย่า ซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านที่ใกล้สวนที่สุด ฟังหลานสาวเล่าแผนจนจบ แล้วพูดประโยคเดียว

"อย่าไปยุ่งกับสวนมากนะลูก ยายอยู่ตรงนี้มาเจ็ดสิบแปดปี สวนมันดูแลตัวเองมาตลอด แปลว่ามันมีวิธีของมัน เราไม่รู้วิธีนั้น เราก็ไม่ควรไปแตะ"

ก้อยไม่เชื่อ เธอเป็นคนรุ่นที่เชื่อในข้อมูล และข้อมูลบอกว่าไม่มีสวนไหนในโลกที่ดูแลตัวเองได้ คืนนั้นเธอจึงหอบผ้าห่มขึ้นไปนอนเฝ้าหลังพุ่มไม้ริมสวน เพื่อดูว่าใครกันแน่ที่แอบมาเก็บใบไม้แห้งทุกคืน

✦ ✦ ✦

ตีหนึ่งสี่สิบ เธอเห็นแสงสีครามจางๆ ลอยขึ้นจากกลางสวน ไม่ได้สว่างแบบไฟฉาย

แต่เรืองขึ้นช้าๆ เหมือนน้ำค้างที่ต้องแสงจันทร์ แล้วค่อยๆ ก่อตัวสูงขึ้นจนกลายเป็นรูปร่างของคน

ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่กลางแปลงดอกไม้ ผมยาวประบ่า สวมเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวหม่น เขาคุกเข่าลงข้างต้นลำดวนต้นหนึ่ง ใช้มือเปล่าพรวนดินรอบโคนต้น เก็บใบแห้งใส่ตะกร้าสาน แล้วเดินไปที่ต้นถัดไป เขาทำอย่างนั้นอยู่สี่ชั่วโมงเต็ม ทีละต้น ไม่ข้ามสักต้นเดียว

ก้อยนั่งดูจนเท้าชา จนฟ้าเริ่มสาง แล้วเห็นชายคนนั้นยืนขึ้น สะบัดมือ มองดูสวนทั้งผืนอย่างคนที่พอใจ ก่อนร่างจะค่อยๆ หดเล็กลง บางลง จนกลายเป็น**ผีเสื้อปีกสีครามตัวหนึ่ง** แล้วบินขึ้นไปเกาะบนดอกลำดวนดอกแรกที่กำลังจะบาน

เธอไม่ได้กรี๊ด ไม่ได้วิ่งหนี เธอนั่งอยู่ตรงนั้นอีกครึ่งชั่วโมง แล้วเดินกลับบ้านไปหายาย "ยายรู้ใช่ไหม" เธอถามด้วยเสียงสั่น ยายพลอยเทน้ำชาลงถ้วยอย่างใจเย็น แล้วตอบว่า "ยายเห็นครั้งแรกตอนอายุสิบเอ็ด แล้วยายก็ไม่บอกใครมาหกสิบเจ็ดปี"

บทที่ ๓ — กฎที่ไม่มีใครเขียน

คืนถัดมาก้อยขึ้นไปอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้ซ่อน เธอนั่งรอกลางทางเดินอย่างเปิดเผย เขามาปรากฏตัวตอนตีหนึ่งสี่สิบเหมือนเดิม และเมื่อเห็นเธอ เขาก็แค่หยุดยืน ไม่ได้ตกใจ

เขาบอกว่าตัวเองไม่มีชื่อที่มนุษย์เรียกได้ แต่ถ้าจำเป็นต้องเรียกก็เรียกว่า **ปีกแก้ว** ก็ได้ เขาไม่ใช่ผีสาง ไม่ใช่วิญญาณ และไม่ใช่เทพองค์ใหญ่ที่ใครๆ กราบไหว้ เขาเป็นเพียง "ผู้ดูแล" ที่อยู่กับผืนดินแปลงนี้มาตั้งแต่ครั้งที่ยังไม่มีหมู่บ้าน "กลางวันข้าเป็นผีเสื้อ เพราะผีเสื้อเข้าไปได้ทุกที่โดยไม่มีใครถาม กลางคืนข้าเป็นคน เพราะมือคนเท่านั้นที่พรวนดินได้"

ก้อยถามว่าทำไมไม่แสดงตัวให้คนรู้ ในเมื่อทั้งหมู่บ้านอยู่ได้เพราะเขา ปีกแก้วเงียบไปนาน แล้วตอบด้วยประโยคที่ก้อยจดไว้ในสมุดคืนนั้นแบบคำต่อคำ

> *"เพราะวันที่คนรู้ว่ามีคนดูแลอยู่ พวกเขาจะเลิกดูแลกันเอง*
> *ตอนนี้ทุกคนคิดว่าสวนนี้สวยเพราะโชค เขาเลยระวังไม่กล้าทำอะไรให้โชคหาย*
> *แต่ถ้าเขารู้ว่ามีข้า เขาจะเริ่มเรียกร้อง แล้วจะเริ่มโทษ"*

เขาบอกอีกว่าสิ่งที่คนเข้าใจผิดที่สุดคือคิดว่าความอุดมสมบูรณ์นี้เป็นเวทมนตร์ ความจริงไม่ใช่เลย "ข้าไม่ได้เสกดอกไม้" เขาชี้ไปที่มือตัวเองซึ่งมีดินติดอยู่ใต้เล็บ "ข้าพรวนดินคืนละร้อยกว่าต้น ข้าจำได้ว่าต้นไหนขาดน้ำ ต้นไหนรากเน่า ต้นไหนต้องย้าย ข้าทำแบบนี้มาแปดสิบปี ถ้าข้าหยุดสามเดือน ที่นี่ก็เป็นทุ่งหญ้ารกเหมือนที่อื่น"

ความงามที่ดูเหมือนเกิดขึ้นเอง คือความงามที่มีคนทำงานตอนที่ไม่มีใครมอง

บทที่ ๔ — ปีที่สวนเริ่มโรย

ปีถัดมา ชื่อเสียงของสวนพุ่งขึ้นเกินที่ใครคาด รถทัวร์เข้าวันละสิบคัน คนมาถ่ายรูปตั้งแต่ตีห้าเพื่อรอแสงเช้า และกลับกันดึกดื่นเพราะมีคนจุดไฟประดับให้ถ่ายรูปกลางคืนได้ คุณวิเชียร นักลงทุนจากตัวจังหวัด เสนอโครงการสร้างรีสอร์ตติดสวน พร้อมลานจอดรถสามร้อยคัน ที่ประชุมหมู่บ้านเห็นชอบเกือบเป็นเอกฉันท์ มีเพียงยายพลอยกับก้อยที่คัดค้าน และไม่มีใครฟัง

เดือนที่สี่ของปีนั้น ดอกลำดวนบานช้ากว่าปกติสิบวัน เดือนที่หก แปลงดอกสีส้มทางทิศใต้ตายไปหนึ่งในสาม เดือนที่แปด ใบไม้แห้งเริ่มกองค้างอยู่ตามทางเดินจนคนเริ่มบ่นว่าสวนสกปรก

✦ ✦ ✦

ก้อยขึ้นไปหาปีกแก้วในคืนที่ฝนเพิ่งหยุด เธอพบเขานั่งอยู่บนหินก้อนหนึ่ง ท่าทางอ่อนล้าอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

"ข้าทำงานไม่ได้" เขาบอกเรียบๆ "เมื่อก่อนคนสุดท้ายกลับบ้านสองทุ่ม คนแรกมาถึงตีห้า ข้ามีเวลาเก้าชั่วโมง เดือนนี้คนสุดท้ายกลับเที่ยงคืน คนแรกมาถึงตีสี่ ข้าเหลือสี่ชั่วโมง"

เขาอธิบายว่าปรากฏร่างมนุษย์ต่อหน้าคนไม่ได้ นั่นเป็นข้อห้ามเดียวที่เขาฝ่าฝืนไม่ได้จริงๆ และในร่างผีเสื้อ เขาทำได้แค่บิน มองดู และจำว่าต้นไหนกำลังจะตาย

โดยที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย "ข้ารู้ว่าต้นไหนกำลังป่วยทุกต้น" เขาพูดเสียงเบาลง "รู้ทั้งวัน แล้วก็ต้องรอจนดึก แล้วพอถึงเวลาก็ได้ทำแค่ยี่สิบต้นจากร้อยสี่สิบต้น"

ก้อยนั่งลงข้างเขาบนหินก้อนนั้น แล้วถามว่า "ถ้าหนูทำให้ท่านมีเวลากลับคืนมาได้ ท่านจะทันไหมคะ" ปีกแก้วหันมามองเธอเป็นครั้งแรกในคืนนั้น "ถ้าได้เก้าชั่วโมงคืน ข้าใช้เวลาสองปี"

บทที่ ๕ — กฎของหมู่บ้าน

ก้อยไม่ได้บอกใครเลยสักคนว่าเธอเห็นอะไร เพราะเธอเข้าใจแล้วว่าทำไมยายพลอยถึงเงียบมาหกสิบเจ็ดปี สิ่งที่เธอทำแทนคือเอาความรู้ที่เรียนมาทั้งหมดมาเขียนข้อเสนอหนึ่งฉบับ ยื่นเข้าที่ประชุมหมู่บ้าน ชื่อว่า **"แผนจัดการนักท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนของสวนร้อยบุปผา"** มีอยู่สามข้อ

> *หนึ่ง — ปิดสวนตั้งแต่หกโมงเย็นถึงหกโมงเช้า ไม่มีข้อยกเว้น ไม่มีไฟประดับกลางคืน*
>
> *สอง — จำกัดจำนวนคนเข้าสวนวันละหนึ่งพันสองร้อยคน จองล่วงหน้าเท่านั้น*
>
> *สาม — ยกเลิกโครงการรีสอร์ตติดสวน ย้ายไปสร้างที่เชิงเขาห่างออกไปหนึ่งกิโลเมตร*

ที่ประชุมแตกเป็นสองฝ่ายทันที ฝ่ายค้านบอกว่าจะเสียรายได้ไปครึ่งหนึ่ง ก้อยยืน

ขึ้นตอบด้วยตัวเลขที่เตรียมมา — ปีที่แล้วดอกไม้ตายไปหนึ่งในสาม ถ้าปีหน้าตายอีกหนึ่งในสาม จะไม่มีนักท่องเที่ยวเหลือให้เก็บเงินเลยสักคน "เราไม่ได้ขายที่จอดรถค่ะ" เธอพูด "เราขายดอกไม้ ถ้าดอกไม้ตาย เราไม่เหลืออะไรเลย"

ยายพลอยยกมือขึ้นพูดเป็นคนสุดท้าย หญิงชราวัยเจ็ดสิบเก้าพูดสั้นที่สุดในที่ประชุมวันนั้น "ยายอยู่มาเจ็ดสิบเก้าปี สวนนี้ให้เรามาตลอด ไม่เคยขออะไรเราสักครั้ง" เธอกวาดตามองทุกคน "ขอสักครั้งเถอะ ให้มันได้พักบ้าง" มติผ่านด้วยคะแนนเสียงเกินครึ่งมาสี่เสียง

✦ ✦ ✦

สองปีต่อมา สวนร้อยบุปผากลับมาเหมือนเดิมทุกประการ แปลงสีส้มทางทิศใต้เต็มกว่าเดิมด้วยซ้ำ ดอกลำดวนบานตรงเวลา และไม่มีใบไม้แห้งค้างอยู่บนทางเดินอีกเลย รายได้ของหมู่บ้านลดลงในปีแรกราวสี่สิบเปอร์เซ็นต์ แล้วกลับขึ้นมาเท่าเดิมในปีที่สาม และสูงกว่าเดิมในปีที่ห้า เพราะการจำกัดจำนวนคนทำให้สวนกลายเป็นที่ที่ต้องจองล่วงหน้าสองเดือน ซึ่งกลับทำให้คนอยากมามากกว่าเดิม

ก้อยกลายเป็นหัวหน้ากลุ่มจัดการสวน เธอเป็นคนล็อกประตูตอนหกโมงเย็นด้วยตัวเองทุกวัน ไม่เคยขาดสักวันเดียว ไม่เคยยอมผ่อนผันให้ใครแม้แต่ทีมถ่ายโฆษณาที่เสนอเงินหกหลัก คนในหมู่บ้านนินทาว่าเธอเข้มงวดจนเกินเหตุ บางคนเรียกเธอลับหลังว่า "ยายแก่ก่อนวัย" ก้อยไม่เคยแก้ต่างสักครั้ง

ทุกเย็นหลังล็อกประตู เธอจะยืนอยู่ตรงนั้นสักครู่ และทุกเย็น จะมีผีเสื้อปีกสีคราม

ตัวหนึ่งบินมาเกาะบนราวประตูข้างมือเธอ อยู่นิ่งๆ สองสามวินาที แล้วบินกลับเข้าไปในสวน

ไม่มีใครในหมู่บ้านรู้ว่านั่นคือคำขอบคุณ และก้อยก็ตั้งใจว่าจะไม่บอกใครไปจนวันตาย เหมือนที่ยายของเธอทำมาก่อน

สิ่งที่งดงามที่สุดหลายอย่างในโลกนี้

ดูเหมือนเกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องมีใครทำ

เพียงเพราะคนที่ทำมัน เลือกทำตอนที่ไม่มีใครมองเห็น

จ บ บ ริ บู ร ณ์